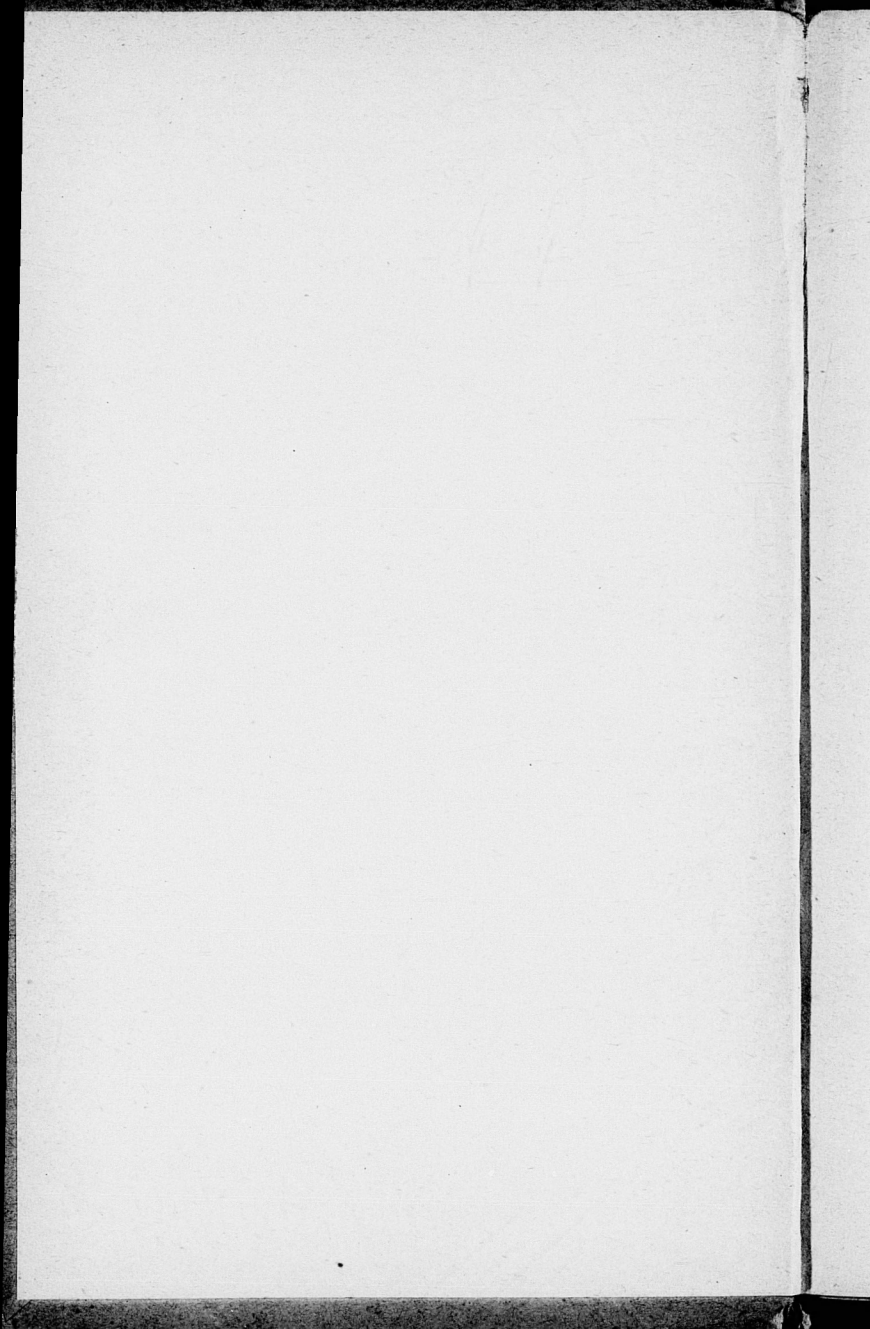
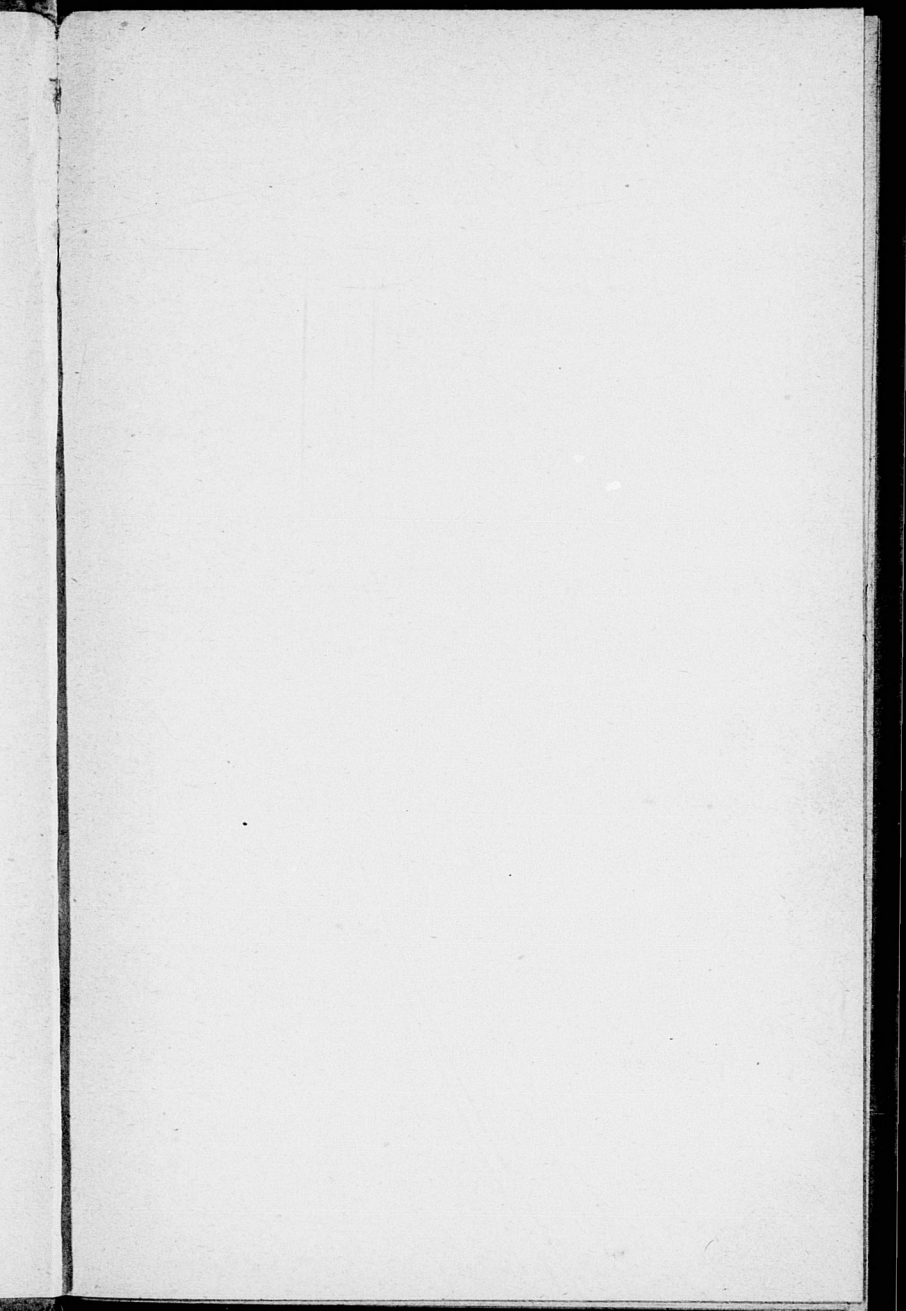
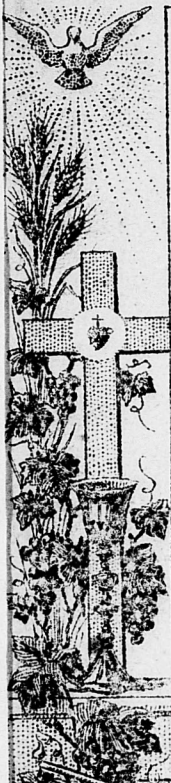

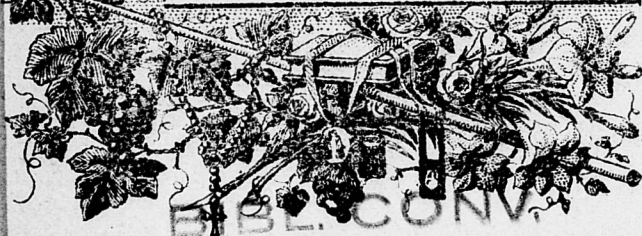

DE
GEESTELIJKE UITRUSTING
OF
hoorzorgen te nemen
NA DE
Eerste H. Communie

DOOR EENEN
Pater Carmeliet.

- " Mijn zoon, blijf onwankelbaar in de
" rechtvaardigheid en de vreeze
" Gods. " Eccl. II, 1.
- " Het is eigen aan de deugd, met
" kracht en volharding te werk te
" gaan. " H. THOMAS VAN AQUINEN.

'S BOSCH,
G. MOSMANS SENIOR,
Boekhandelaar.

O. F. M.
WIJCHENS

GOEDKEURINGEN.

Imprimatur.

Gandæ, die 26 Februarii 1892.

FR. ANTONIUS A S. FRANCISCO

DE BORGIA, C. D.

Provincialis.

Imprimatur

Buscoduci, 18 januarii 1895.

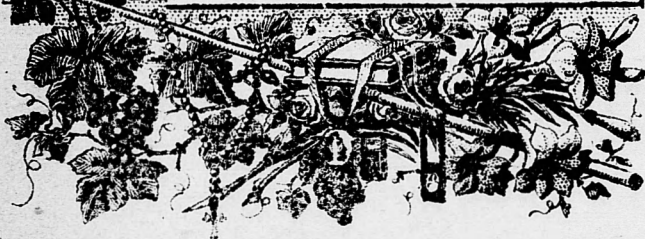
J. J. VERSTERREN, *Rector*
ad hoc delegatus.

J. M. ✕ J. T.

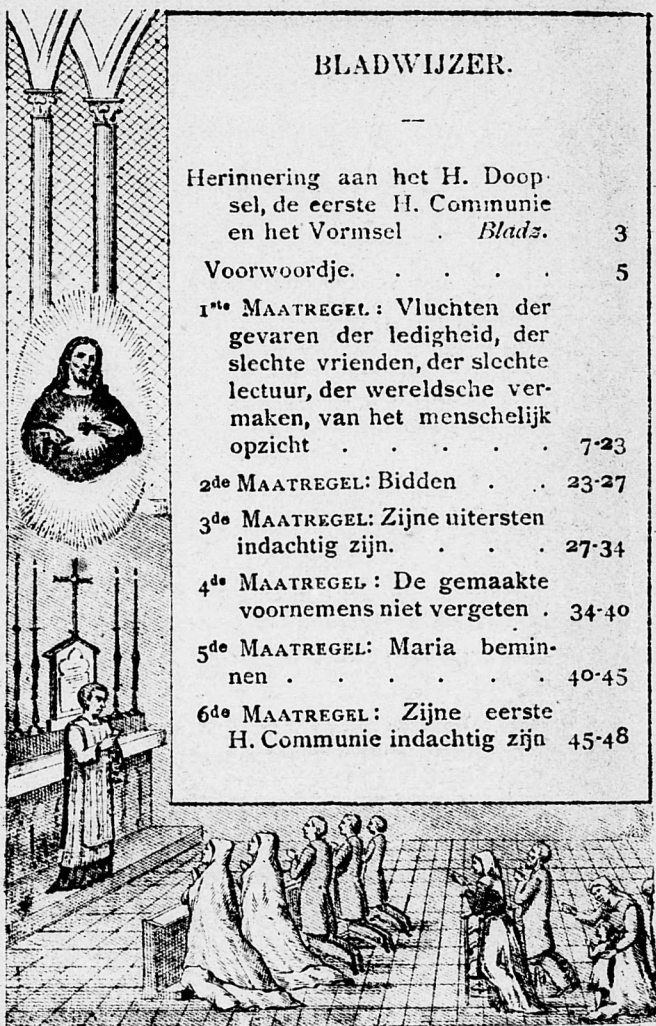
Ik
heb het H. DOOPSEL ontvangen,
den
te
met het H. SCAPULIER VAN O. L. V.
VAN CARMEL bekleed
den
te
mijne EERSTE H. COMMUNIE gedaan,
den
te
en het H. VORMSEL ontvangen,
den
te
door Z. D. H. Mgr.
Bisschop van

Geloofd zij Jesus-Christus!
In eenwighheid.

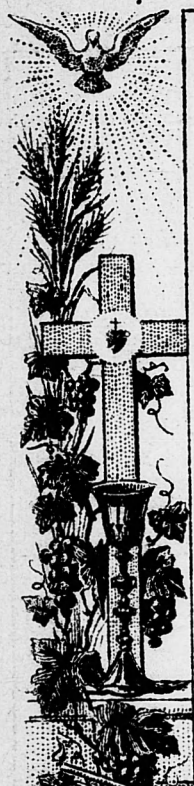

BLADWIJZER.

Herinnering aan het H. Doopsel, de eerste H. Communie en het Vormsel	Bladz.	3
Voorwoordje.		5
1 ^{de} MAATREGEL: Vluchten der gevaren der ledigheid, der slechte vrienden, der slechte lectuur, der wereldsche vermaken, van het menschelijk opzicht		7-23
2 ^{de} MAATREGEL: Bidden		23-27
3 ^{de} MAATREGEL: Zijne uitersten indachtig zijn.		27-34
4 ^{de} MAATREGEL: De gemaakte voornemens niet vergeten		34-40
5 ^{de} MAATREGEL: Maria beminnen		40-45
6 ^{de} MAATREGEL: Zijne eerste H. Communie indachtig zijn		45-48

3
5
23
27
34
40
45
48

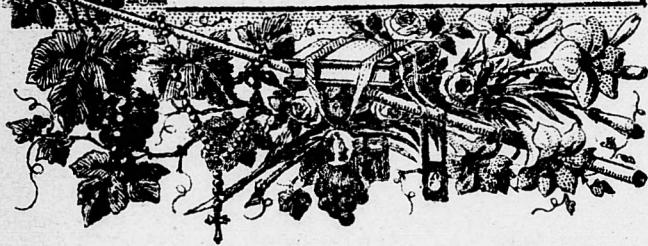

GELOOFD ZIJ JESUS-CHRISTUS! AMEN.

Voorwoordje.

» Wie God bezit, hem ontbreekt niets. »
H. THERESIA.

« De dag mijner eerste Communie,
» zegde de H. Aloysius van Gonzaga,
» was de groote 'stap, dien ik deed op
» den weg des hemels. » Zoo ook moet
het voor u, mijn kind, de stap zijn
kloekmoedig gezet op de baan, die
geleidt naar de gelukzaligheid. Doch
mijn kind, de onstandvastigheid in het
goede is een der schrikkelijkste ge-
varen voor de Christenen op den weg
naar het eeuwige Vaderland. Hoeveel
zijn er immers niet die als engelen be-
gonnen en als duivelen eindig-
den? Men geeft zich geheel en al aan
God, den dag zijner HEILIGE EERSTE
COMMUNIE, men is bereid alles op te
offeren om den Heer te behagen, maar
weldra, helaas! laat men zich van de
deugd aftrekken, om op den weg te
loopen, die naar het eeuwige verderf
leidt. Daarom, mijn kind, wil ik u, in
dit nederig boekje, waarover ik den

zegen van Maria, onze beste Moeder, inroep, middelen tot de volharding aanwijzen, die u, indien gij ze getrouwelijk in het werk stelt, van het groote ongeluk zullen bevrijden, ontrouw aan uwe beloften te worden, de heiligmakende genade door de doodzonde te verliezen en bijgevolg den vrede uit uw hart te verbannen, den hemel te sluiten, God uw opperste Goed uit uwe ziel te verstooten, den duivel, uw gezworen vijand er bezit van te laten nemen en u in gevaar stellen van voor eeuwig in de hel te vallen.

Overweeg wel die middelen, stel ze bijzonder goed in het werk, en dan is uwe zaligheid met Gods genade, verzekerd.

Gent, den 1 Januari 1895, Feestdag der Besnijdenis van O. H. J. C.

Fr. Avertanus van de H. Theresia,
Ongeschoeide Carmeliet.

GELOOFD ZIJ JESUS-CHRISTUS ! AMEN.

Maatregelen te nemen.

„ Wacht u van de valsche profeten,
„ die in schaapkleederen tot u komen,
„ doch inwendig roofzuchtige wolven
„ zijn. „ MATTH. VII, 15.

Daarom gebruikt zorgvuldig maatregelen om aan hunne arglistigheid te ontkomen.

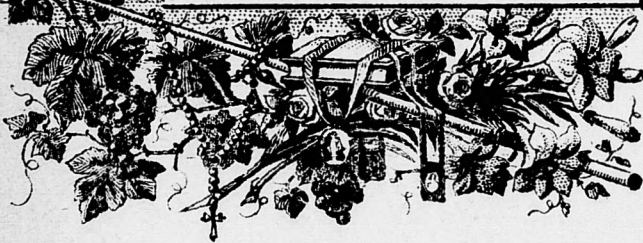
A. 1ste MAATREGEL.

Vluchten.

„ Die het gevaar bemint, zal er
in vergaan. „ Eccl. III, 27.

De schepen op den uitgestrekte Oceaan hebben niet enkel de *orkanen* te vreezen, maar zeker nog de gevaarlijke *klippen*, onder de wateren verborgen.

Zoo ook, mijn kind, hebt gij op de zee der Wereld niet alleen aan de stormen der bekoringen te weerstaan maar tevens ook de gevaren der onvoorzichtigheid te ontwijken, vermits menig roekeloze jongeling daarop schipbreuk lijdt, als hij denkt gelukkig te varen naar de haven der zaligheid. Daarom, wees altoos op uwe hoede.

1ste gevaar. De ledigheid.

„ De ledigheid is het nest,
„ waarin allerhande boos-
„ heid uitgebroeid wordt „
H. CURYS. ROM. 16.

De geleerde en godvruchtige *Thomas a Kempis*, in zijn hemelsch boekje: *De navolging van Christus* (1) schrijft deze veel beduidende woorden, die overal in gouden letteren, en bijzonder onuitwisbaar in aller harten, zouden moeten geschreven staan: „ *Wees nooit geheel ledig; maar lees of schrijf of bid, overweeg iets goeds of doe iets nuttigs*, „ omdat, mijn kind, de naarstigheit een sterk behoedmiddel is voor de deugd, en de ledigheid integendeel een almachtig wapen van satan, om de zielen den doodsteek toe te brengen. Daarom zegt ons de H. Hieronymus: „ dat de duivel u nooit ledig vinde! „ Helaas! hoeveel jongelingen, die deze les vergeten hadden zijn daardoor gevallen, diep gevallen en in de gewoonte van een zondig leven blijven voortgaan.

Wees altoos bezig mijn kind, en aan veel gevaren zult gij ontkomen.

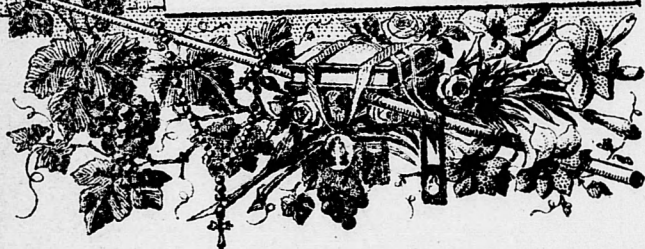
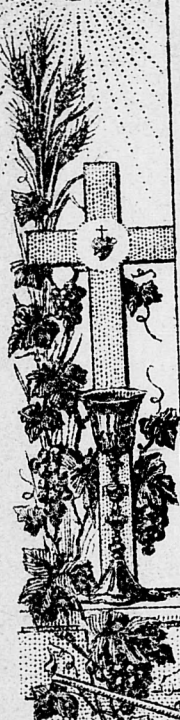
(1) Tracht, mijn kind, u dit boekje te bezorgen.

Voorbeeld.

Het was Allerzielendag, op eenen maandag van 't jaar 1803. Eene dicht opeengepakte menigte besloeg de groote markt van Brugge. Het schavot richtte zich dreigend op in 't midden van het plein. Vijftien booswichten, die hunne handen met menschenbloed, door moorden, hadden geverfd, stonden de straf hunner schelmstukken af te wachten. Weldra vielen twaalf hoofden onder het mes van het gerecht en de dertiende, (het was Baekelant), ging met zekeren en tragen stap, door den beul geleid, de trappen van het schavot op, waar de priester hem afwachtte. Hij kuste eerst met liefde het Christusbeeld, zegde een woord in het oor des priesters, die aanstonds omgekeerd naar het volk de beide armen uitstak om stilte te vragen. Baekelant, recht naast het bebloede beulenmes, met de handen op den rug vastgebonden, wachtte een oogenblik, en dan sprak hij met eene heldere stem deze woorden :

„ Menschen van Vlaanderen, ik
„ vraag u uit den grond van mijn hart

„ vergiffenis voor al het kwaad dat wij
„ bedreven hebben. Ik hoop dat God
„ voor wiens oordeel ik weldra moet
„ verschijnen, onze misdaden reeds
„ vergeven heeft ; maar niettemin, ge-
„ lieft toch een gebed te storten voor
„ onzer zielen zaligheid, en loont aldus
„ het kwaad met het goed. En is de
„ stem van eenen moordenaar waardig
„ door u aanhoord te worden, *onthoudt*
„ *wel deze mijne lautste woorden:*
„ VLUCHT DE ONTUCHT EN DE LEDIGHEID,
„ GIJ WEET NIET, HOE VER ZIJ EENEN
„ MENSCH KUNNEN BRENGEN; EN ZIJ ZIJN
„ HET, DIE MIJN LEVEN ONGELUKKIG
„ GEMAAKT HEBBEN, EN DIE MIJ HIER
„ BRENGEN OP HET SCHAVOT. VAARTWEL
„ TOT IN DER EEUWIGHEID . ”

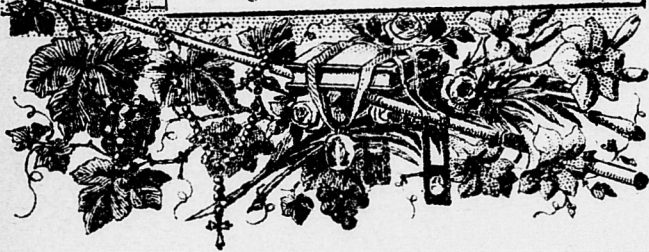
*O mijn kind, druk diep in uw ge-
heugen de woorden van dezen be-
keerden moordenaar. VLUCHT DE LEDIG-
HEID, DE MOEDER DER ONTUCHT, EN
VERGEET NOOIT, DAT DE ONTUCHT TOT
ALLES IN STAAT IS.*

2de gevaar. De slechte gezelschappen.

„Hoeveel zijn er helaas! door slechte
„makkers verleid, die nu in de hel
„die verleiders, de oorzaak van hun
„verderf, vervloeken. Jongelingen!
„vlucht! vlucht!“ E. P. HILLEGEER.

De slechte makkers hebben meer jongelingen verdoemd dan al de Heiligen te zamen er hebben kunnen zaligmaken. Daarom heeft men ze met veel reden de medewerkers van satan genoemd, omdat zij als door den duivel beziel en aangevuurd worden, om de onschuldige zielen te verleiden. Ook is het bijna onmogelijk, welke voorzorg men neme of niet, met die valsche vrienden in onderhandeling te komen, zonder God te vergrammen en bedorven te worden. Want, zegt de H. Schrift, „die het pek aanraakt, bevlekt zich, „en die met de onzuiveren in gemeenschap is, wordt onzuiver.“ Daarom, mijn kind, vlucht de slechte makkers als de pest, houd u zelf verwijderd van degenen, die weinig geloof hebben, wereldsch of lichtzinnig zijn, maar verkiest uwe vrienden tussehen de beste jongelingen, en gij zult u alzoo voor veel misslagen en menigvuldige smarten behoeden.

Voorbeeld.

Een kind had eene waardige eerste Communie gedaan. Het was godvruchtig, kuisch, goed voor zijne familieleden en voor iedereen. Nochtans later in eene naburige stad gezonden om een ambacht te leeren, liet het zich door slechte makkers tot kwaad overhalen. Terug gekomen in het vaderlijk huis, gaf hij zich over aan alle buitensporigheden; hij was het kruis van zijn huisgezin, en een voorwerp van ergernis voor de geheele gemeente. Doch God had medelijden met dien nieuwen verloren zoon. Hij trof zijne ziel op den dag der eerste H. Communie der kinderen in zijne Parochie, hij kwam tot inkeer; en door eene goede biecht van zijne zonden gezuiverd, werd de bekeerde zondaar nog eens een voorbeeld voor iedereen. Mijn kind, vergeet dus nooit, dat een slechte vriend het verderf en ongeluk is van velen ! Vlucht !... Vlucht hem !..

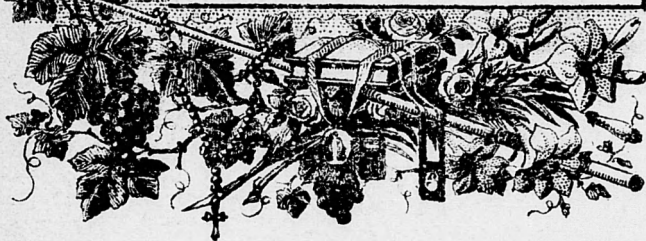

3de gevaar : De slechte boeken en geschriften.

„ Een slecht boek is de grootste vijand
„ dien men kan hebben ., het is eene
„ slang die vroeg of laat aan u den
„ doodsteek zal geven. „

E. P. HILLEGEEER.

Ach ! wie kan de ongelukkige slachtoffers der slechte lectuur optellen !
Wie kan zeggen hoeveel er hunne eer, hunne gezondheid, hun leven, hunne ziel, hunne eeuwigheid verloren hebben, door die slechte boeken en dagbladen, die hen onverschillig, zedeloos en goddeloos hebben gemaakt ?
Daarom, o mijn kind, wacht u van ooit zulke geschriften ter hand te nemen, want bij u zoude ook het woord van eenen schrijver waar gemaakt worden :
„ *Dat al de wateren der zee niet in*
„ *staat zijn de vlek weg te wasschen,*
„ *welke het lezen van een slecht boek*
„ *in de ziel van een jongmensch gemaakt heeft.* „
Lees integendeel goede boeken. Daarin zult gij groote sterkte putten om deugdzaam te leven en alzoo uwe zaligheid te verzekeren. Een goed boek is een ware vriend, die onderwijst, opwekt en ondersteunt ; een slecht integendeel is een listige

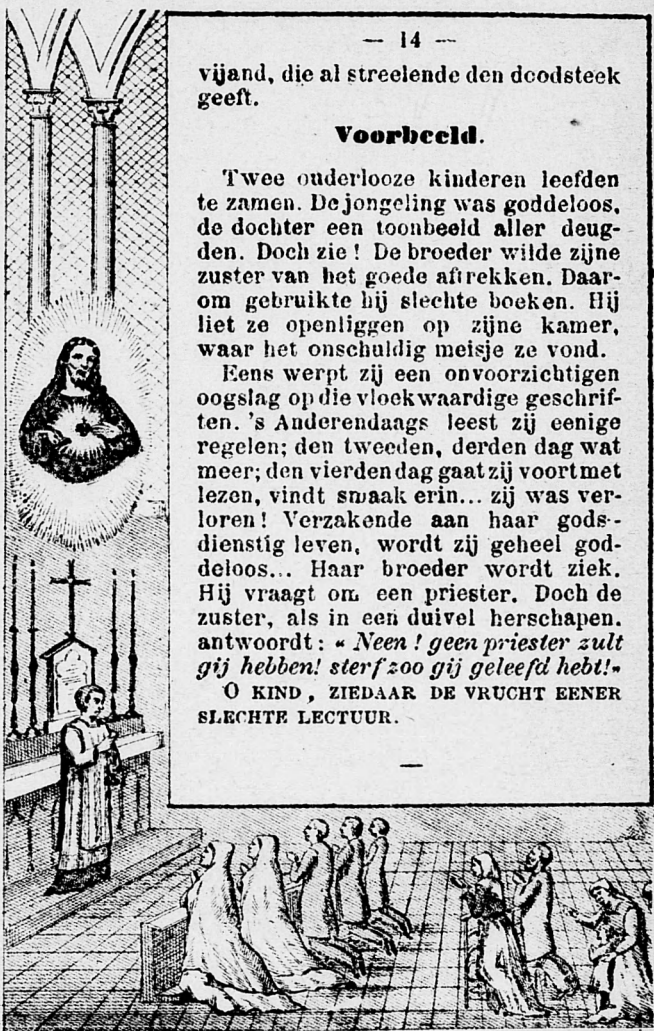
vijand, die al steeleende den doodsteek geeft.

Voorbeeld.

Twee onderlooze kinderen leefden te zamen. De jongeling was goddeloos, de dochter een toonbeeld aller deugden. Doch zie ! De broeder wilde zijne zuster van het goede afrekken. Daarom gebruikte hij slechte boeken. Hij liet ze openliggen op zijne kamer, waar het onschuldig meisje ze vond.

Eens werpt zij een onvoorzichtigen oogslag op die vloekwaardige geschriften. 's Anderendaags leest zij eenige regelen; den tweeden, derden dag wat meer; den vierden dag gaat zij voort met lezen, vindt smaak erin... zij was verloren ! Verzakende aan haar godsdienstig leven, wordt zij geheel goddeloos... Haar broeder wordt ziek. Hij vraagt om een priester. Doch de zuster, als in een duivel herschapen, antwoordt : *« Neen ! geen priester zult gij hebben ! sterf zoo gij geleefd hebt ! »*

O KIND, ZIEDAAR DE VRUCHT EENER SLECHTE LECTUUR.

4de gevaar : De wereldsche vermaken.

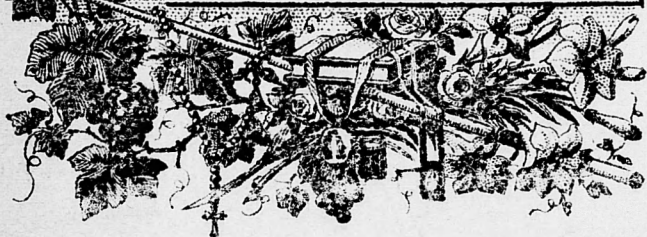
„ Laet hemelvreugt en hellepijn
„ altijd in uw gedachten zijn. „
E. P. HILLEGGER.

Het is u dikwijls gezegd, mijn kind, dat de geest der wereld juist het tegenovergestelde is van den geest van Jesus-Christus, en dat het onmogelijk is, gelijk een Heilige het dikwijls herhaalde, van hier met de wereld zich te vermaken, en in den hemel door Jesus-Christus beloond te worden. Daarom moet een jongeling, om zijne deugd te bewaren, den moed hebben, om vele opofferingen te doen, en de *wereldsche* vermaken te verfoeien.

Voorzeker moet uw leven, mijn kind, daarvoor niet in droefgeestigheid voorbij gaan, neen ! vermits de Apostel ons tot de blijdschap uitnoodigt, wanneer hij zegt : „ *Verheugt u, ik herhaal het, verheugt u, in den Heer.* „ Maar onze vreugde moet in God zijn, die alleen ons hart, door Hem en voor Hem geschapen, volmaakt kan voldoen.

Voorbeelden.

1° De H. Augustinus verhaalt dat zijn boezemvriend Alipius, door zekere

makkers, die de bloedige gevechten te Rome bijwoonden, uitgenoodigd werd om erook naartoe te gaan. De jongeling wederstond in den beginne, maar voortdurend geplaagd, stemde hij er eindelijk in toe, wel beraden, zijne oogen gesloten en zijne gedachten ver verwijderd te houden van dit barbaarsche vermaak. Doch helaas! als er een juichend geroep ontstond, opent hij de oogen, aanschouwt het bloedige schouwspel: hij vindt er smaak in, en klapt met de menigte in de handen. Hij was verloren!... Ja hij ging zoo ver naderhand in zijne zucht tot die vloekwaardige vermaken, dat hij anderen er naartoe geleidde.

O KIND! BESCHOUW WELKE VERWOESTING EEN SLECHT GENOT IN DE ZIEL TE WEEG BRENGT!

Bedenk echter wel, dat een gematigde uitspanning niet verboden, maar zelfs noodig is.

2° Het gebeurde eens toen de H. Antonius Abt, met zijne medebroeders op het uur der uitspanning een onschuldig verzet nam, dat er een jager aankwam, die geërgerd werd door de vroolijkheid der kluizenaren. De wijze

Abt verzocht dan den jager als boogschutter, zijnen boog dien hij over de schouders droeg, te spannen. De jager deed het. „Span hem nog sterker,“ zegde de Heilige, en de boogschutter spande hem nog sterker. „Maar ging „Antonius voort, kan uw boog nog „sterkere spanninglijden?“ — „Mischien, antwoordde de jager, maar „indien ik hem overmatig spande, „dan zou hij wel kunnen springen. „ — Zie, mijn vriend, sprak nu de „wijze grijsaard, wij zijn ook eene „soort van boogschutters; de geest is „onze boog, gebed en godvruchtige „oefeningen zijn onze pijlen, de hemel „ons doelwit; maar, gelijk gij, moeten „wij ons ook voor *te groote* spanning „van onzen boog wachten, opdat hij „niet krachteloos of gansch onbruikbaar worde. „

VERMAAK U DAN, MIJN KIND, MAAR
DAT HET ALTIJD IN GOD ZIJ.

5de gevaar : Het menschelijk opzicht.

„Jesus heeft zich niet geschaamd voor u te
„sterven, en gij zoudt u schamen voor Hem
„te leven. „

H. CHRYSOSTOMUS.

De deugd der jonge lieden heeft geen
vreeselijker vijand dan het mensche-

lijk opzicht, en nochtans is er niets kleingeestiger, noch ingebeelderd dan hij. Waarom schrikken zij voor dien vijand? Omdat zij hem zich voorstellen als eenen dwingeland, onder wiens macht men het hoofd buigen moet. En indien zij er zich zulk een belachelijk denkbeeld van maken, is het omdat zij nooit den moed gehad hebben zich er krachtadig tegenover te steilen. Immers degene die zonder vrees zich toont gelijk hij is, zal den mond der spotters zeker sluiten, en zelfs de hoogachting van eenieder verwerven.

Voorbeeld.

„ In eenen werkwinkel gegaan, verhaalt iemand, om mijn ambacht te leeren, trachtten de werklieden mij aan de grondbeginselen mijner christelijke opvoeding te doen verzaken. Zij waanden er gemakkelijk in te kunnen slagen, daar ik slechts dertien en een half jaar oud was.

„ Maar dank aan de lessen die ik ontvangen, en aan de voorbeelden die ik gezien had, heb ik mij, noch door hunne spotternijen laten verschrikken noch door hunne drogreden misleiden.

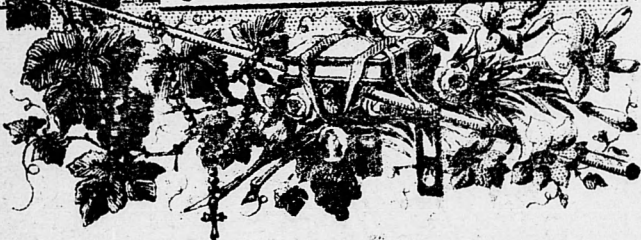
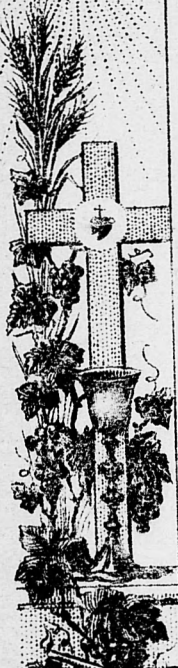
„.... Een voorval, in schijn van weinig waarde, verzekerde mij, zóó niet de genegenheid van al mijne makkers, dan toch ten minste den eerbied voor mijne katholieke gevoelens.

„ Op zekeren dag toen een gezel mij vraagde, hoe laat het was, zegde ik hem mijn uurwerk te rade te gaan, dat zich bevond in mijn ondervest, welk ik uitgedaan had om te werken.

„ Welnu, in mijne beurs stak mijn rozenkraans.

„.... Gij kunt denken welke verrassing de verschijning van dit gewijd voorwerp, door eenen goddeloozen getoond, onder de werklieden moest te weeg brengen! Doch ik werd niet ontutst. Recht naar den spotter gaande, zegde ik hem: Dit is eene heilige zaak, die ik aan niemand toelaat te onteeren. geef ze mij aanstonds terug.

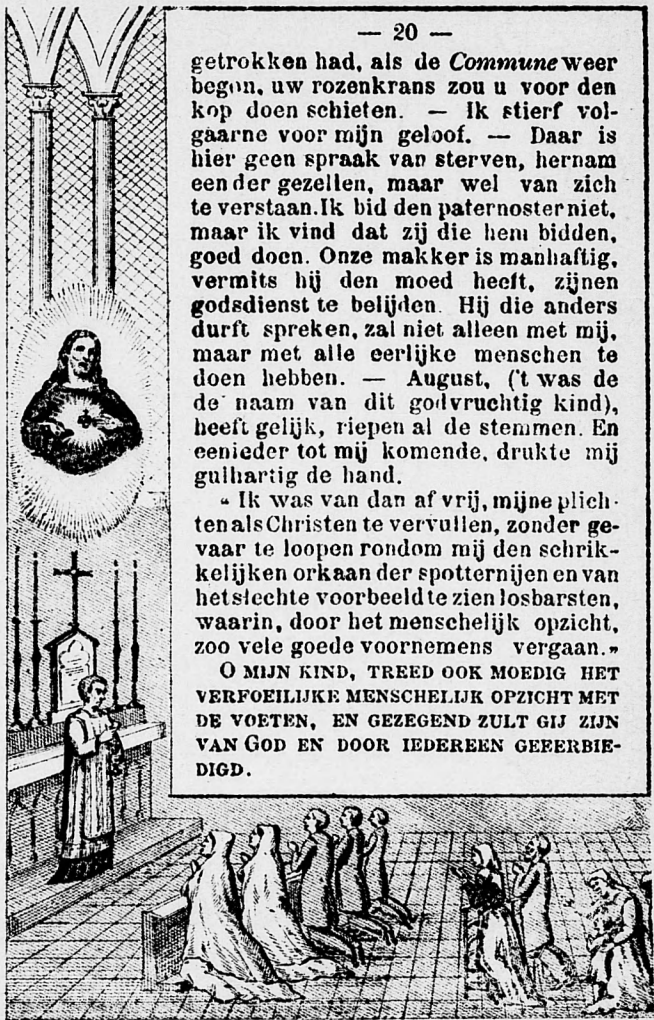
— Maakt gij gebruik van dit voorwerp van kwezelarij, riep eene gekscherende stein! — Ik maak gebruik, waarvan ik wil., of liever, ik gebruik ja! dit rozenhoedje, en ben er fier op, het dagelijks te bidden. — Hoor eens, sprak op dreigenden toon, hij die het genomen en uit wiens handen ik het

getrokken had, als de *Commune* weer begon, uw rozenkrans zou u voor den kop doen schieten. — Ik stierf volgaarne voor mijn geloof. — Daar is hier geen spraak van sterven, hernam eender gezellen, maar wel van zich te verstaan. Ik bid den paternoster niet, maar ik vind dat zij die hem bidden, goed doen. Onze makker is manhaftig, vermits hij den moed heeft, zijnen godsdienst te belijden. Hij die anders durft spreken, zal niet alleen met mij, maar met alle eerlijke menschen te doen hebben. — August, ('t was de naam van dit godvruchtig kind), heeft gelijk, riepen al de stemmen. En eenieder tot mij komende, drukte mij gulhartig de hand.

„Ik was van dan af vrij, mijne plichten als Christen te vervullen, zonder gevaar te loopen rondom mij den schrikkelijken orkaan der spotternijen en van het slechte voorbeeld te zien losbarsten, waarin, door het menschelijk opzicht, zoo vele goede voornemens vergaan.”

O MIJN KIND, TREED OOK MOEDIG HET VERFOEILIJKE MENSCHELIJK OPZICHT MET DE VOETEN, EN GEZEGEND ZULT GIJ ZIJN VAN GOD EN DOOR IEDEREEN GEEFERBIEDIGD.

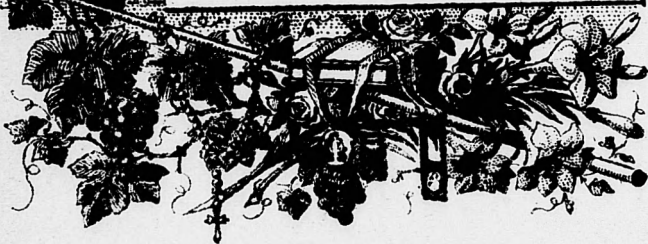
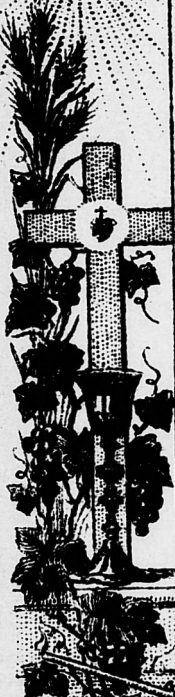
6de gevaar. De moedeloosheid.

„Hebt gij gezondheid, gij kunt wederom verzoend worden met voldoening te geven.“

TERTULIANUS

De moedeloosheid is de schrikkelijkste klip, waarop het geestelijk vaartuig van menigcen te gronde gaat. Als men begint christelijk te leven, schijnt alles gemakkelijk. De godvruchtige oefeningen zijn voor de ziel vol zoetigheden. Men wederstaat gemakkelijk aan de bekoringen en het beoefenen der deugd is vol hemelsch genot

Doch die gevoelige vurigheid blijft niet altoos duren. Zij is weldra vervangen door zekere beproevingen, die de ziel van den jongeling neerslachtig maken. Hij begint langzaam aan den moed op te geven. De duivel bekoort hem hevig, het gebed wordt hem lastiger, het naderen tot de heilige Sacramenten minder aantrekkelijk, de tegenzin voor de godvruchtige oefeningen grooter, de aanvallen sterker, en satan, de helsche leugenaar, blaast hem in dat het onmogelijk is te volharden... Weldra is de jongeling minder vrolijk in het geestelijk leven, meer geneigd voor de wereldsche ver-

maken, onvoorzichtig in zijnen handel en wandel, en eindelijk geheel moedeloos... Alsdan is de val nabij. Een woedende storm ontstaat in zijn hart. hij is door zijne driften heen en weer geslingerd en helaas! hij valt, bij de gedachte dat het onmogelijk is langer wederstand te bieden.

O Kind, laat u toch nooit door de moedeloosheid overwinnen, maar steun op God, zij van goeden wil, en sta onmiddelijk op, als gij eens zoudt bezwijken.

Voorbeeld.

Een kluizenaar vraagde eens aan den oudvader Siloë, wat hem te doen stond, wanneer hij kwam te vallen. "Opstaan!" was het antwoord. — "Maar, ging de kluizenaar voort, ik ben al opgestaan, en weder gevallen." — "Sta dan nogmaals op." — Welnu "hoe dikwijls moet ik opstaan?" — "Zoo dikwijls als gij gevallen zijt, en zoo spoedig mogelijk, opdat de dood u niet gevallen maar staande treffe."

DOE OOK ZOO, MIJN KIND, BLIJF NOOIT IN DE ZONDE VOORTLEVEN, MAAR HERSTEL U, DOOR FENE ROUWHARTIGE BIECHT IN DE VRIENDSCHAP DES HEEREN.

GELOOFD ZIJ JESUS-CHRISTUS ! AMEN.

B. 2de MAATREGEL.

Bidden.

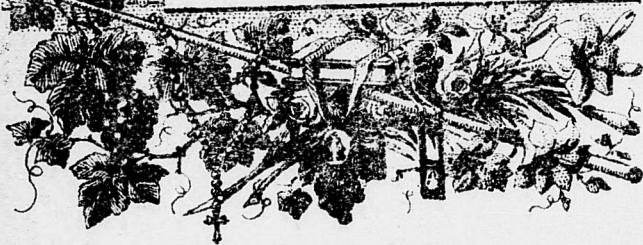
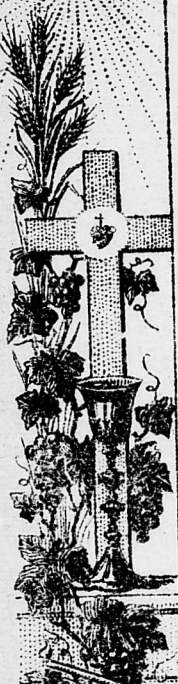
» Die bidt wordt zeker zalig, wie niet bidt,
» gaat zeker verloren. II ALPH. LIGONIO.

„ Als gij bidt, dat uw hart terzelver
„ tijd als uw mond tot God spreke :
„ het gebed uit 't hart gekomen, klimt
„ ten hemel op : dat door de lippen
„ slechts is uitgesproken, is als het
„ lichte stroo, dat de wind wegneemt, „
zoo sprak eene godvruchtige moeder
tot hare kinderen :

De heilige Theresia zegde eens, dat
zij den top van eenen hoogen berg zou
willen bestijgen, om van alle men-
schen gehoord te kunnen worden, en
hun onophoudelijk toe te roepen :
„ Menschen, bidt !... bidt !... bidt !... „

Zij wist immers wel dat van het
gebed het eeuwige geluk afhangt. Alle
Heiligen zijn met bidden zalig gewor-
den : alle verdoemden verloren ge-
gaan, omdat zij niet hebben gebeden.

God heeft ons hier op aarde in het
strijdperk gesteld ; wij moeten altoos
tegen machtige vijanden optrekken,
om, door zegepraal, het rijk van vrede
eens binnen te gaan. Want enkel die-

gene zal gekroond worden die kloekmoedig gestreden zal hebben.

„Gelukkig voor ons, zegt de H. Augustinus, dat wij een alwinnend wapen ontvangen hebben, waarmede wij al onze vijanden zeker zullen verslaan.”

Nochthans moet men niet enkel bidden vóór en in den strijd, maar nog na een ongelukkigen val gedaan te hebben. „Keer u tot mij, zegt de Heer ons, door zijnen profeet; al hadt gij uw geweten geheel bevleekt, ik zal het wit als de sneeuw maken.” (Is I 18.)

„Het gebed, zoo schrijft de H. Laurentius Justinianus, verandert de menschen van blinden in klaarzienden, van zieken in sterken, van zondaren in Heiligen.” „Niet alleen houdt het gebed ons, voegt de H. Chrysostomus erbij, in de vriendschap Gods, maar het onthecht ons nog van de aarde, verheft ons ten hemel, doet ons gemeenzaam met de Engelen en God leven.”

MIJN KIND, BID DAN ALTIJD GOED 'S MORGENS EN 'S AVONDS, VOOR EN NA HET ETEN; BID IN DE BEKORINGEN; DOE DIKWILS IN DEN DAG SCHIETGEBEDEN

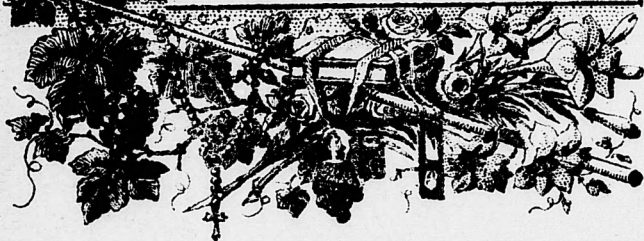
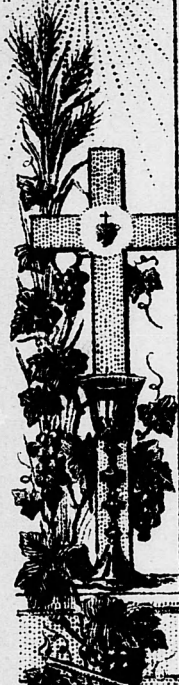

EN GIJ ZULT BRAAF LEVEN, ZALIG STERVEN, EN IN DEN HEMEL KOMEN.

Voorbeelden.

1° De H. Philippus Nerijs vond van zijne teederste jeugd af, zijn geluk in het gebed. Tot stichting der anderen bad dit kind met eene buitengewone godsvrucht. Ook bleef zijne liefde tot het gebed niet enbeloond, want versterkt door de goddelijke genade, nam hij meer en meer in deugd en godsvrucht toe. Hij toonde altoos, bijzonder in zijne ziekten, eene groote verduldigheid en was zoo zachtmoedig dat hij niet scheen te weten wat gramschap was. Zijn eerbied voor de overheid en zijn vriendelijke omgang met iedereen waren zoo groot, dat hij door allen oprecht bemind werd. Men noemde hem gewoonlijk den *goeden Philippus*. Ook ging de jongeling van deugd tot deugd, klom tot den hoogsten trap der volmaaktheid, en stierf den dood der Heiligen.

Daaruit moet gij leeren, mijn kind, wat een goed en volhardend gebed kan te weeg brengen, en nooit moogt gij het woord van den H. Augustinus vergeten : " DIE GOED BIDT, LEEFT

GOED; " en dit van den H. Alphonsus de Liguorio: " GEEF MIJ DEN GROOTSTEN " ZONDAAR, DIE BEGINT GOED TE BIDDEN, " EN HIJ ZAL ZICH BEKEEREN; GEEF MIJ " EENEN HEILIGE DIE HET GEBED BEGINT " TE VERZUIMEN, EN HIJ ZAL VALLEN EN " DIEP VALLEN. "

2° Lodewijk XV, Koning van Frankrijk, gaf zich over aan allerlei losbandigheden. Hij diende tot ergernis van geheel zijn volk.

Zijne dochter, de prinses Ludovica, tot in het diepste der ziel bedroefd over het slecht gedrag haars vaders, trad te Parijs in de Orde van Carmel, waar zij, onder den naam van Zuster Theresia van den H. Augustinus, een heilig leven leidde en in geur van heiligheid in den Heer zachtjes ontsliep. Zij gaf zich over aan de strengste boetplegingen, bad vurig den barmhartigen God, deed bidden en hield niet op, dag en nacht hare vurige smeekingen ten hemel te zenden, tot bekeering van haren ongelukkigen vader.

Eindelijk was zij zoo gelukkig te vernemen dat de Koning, ziek geworden, zijne pynen uit Gods hand met onderwerping ontving, Hem vergif-

fenis vraagde voor zijne zonden, en aan zijn volk voor zijne ergenissen.

Het gebed van de heilige dochter had zeker de bekeering van den zondigen vader bekomen.

GELOOFD ZIJ JESUS CHRISTUS ! AMEN.

C. 3de MAATREGEL.

De uitersten indachtig zijn

„ In al uwe werken denk op uwe uitersten,
„ en in der eeuwigheid zult gij niet zondigen, „
ECCLES. VII. 40.

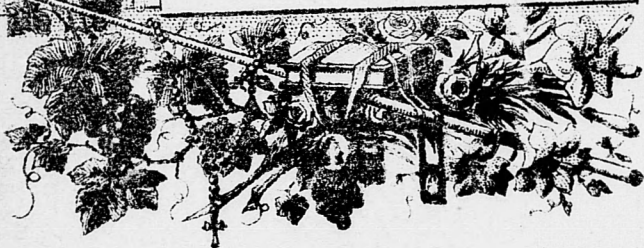
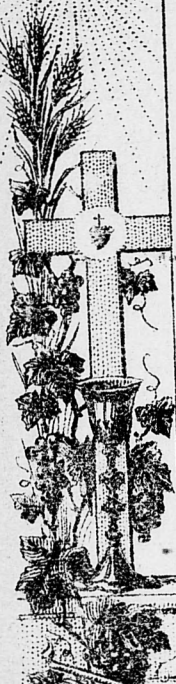
Deze woorden van den H. Geest zouden altoos mijn kind, in uw geheugen moeten wezen, en onuitwischaar in uw hart gedrukt staan. Alsdan voorwaar zoudt gij als oprecht christen leven, het aardsche verachten en gedurig naar de eeuwige goederen streven. DENK DAAROM DIKWILS :

1° Aan den dood.

„ Waak, want gij weet noch dag noch uur.
MATTH. XXIV. 15.

Gij weet niet, *wanneer, waar of hoe* gij zult sterven.

Overweeg dus, mijn kind, de volgende waarheden en regel uw leven er naar.

„ Wees op uwe hoede, want de Zoon
„ des menschen zal komen ter ure als
„ gij het niet denkt. (LUC. XII, 40).
„ God laat ons laatste uur niet ken-
„ nen opdat wij ten allen tijde daartoe
„ zouden bereid zijn. „ (H. GREGORIUS).
„ Onze laatste dag is van zoo gewich-
„ tige beslissing dat alle voorgaande
„ dagen, willen wij redelijk te werk
„ gaan, als voorbereiding daartoe
„ moeten besteed worden. „ (H. AUG.)
„ Denk elken morgen dat deze uw
„ laatste dag, en elken avond, dat
„ deze uw laatste nacht is, en handel
„ volgens deze gedachte. „ (H. MAXIM.)

Voorbeeld.

De H. Augustinus, de bekeerle zondaar, bekend dat hem niets zoo krachtig van het hervallen in de oude driften en begeerlijkheden afschrikte, dan de vrees voor den dood... Deze vrees heeft zijn hart nooit meer verlaten.

2° Aan het oordeel.

„ Het is den mensch gesteld eens te ster-
„ ven, waarop het oordeel volgen zal. „
HEBR. IX, 27

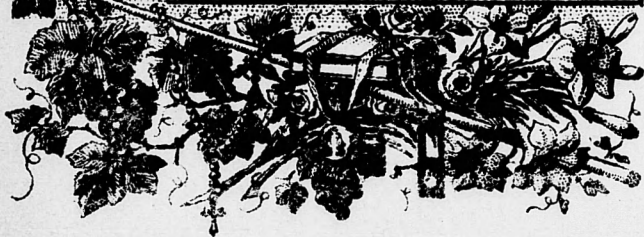
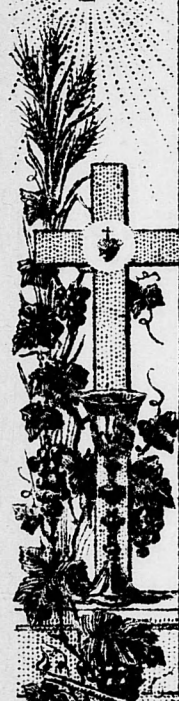
Aanstonds na den dood verschijnt men, mijn kind, voor den rechterstoel van Jesus-Christus, om geoordeeld te

worden. Het vonnis zal zijn volgens ons einde.

Vergeet dan nooit, mijn kind, hetgeen volgt:

„ Wij moeten allen verschijnen
„ voor den rechterstoel van Christus,
„ opdat iedereen ontrange naar het-
„ geen hij in zijn lichaam gedaan
„ heeft, het zij goed of kwaad. „
(2 COR. V, 10). „ Sidder, o mensch,
„ voor het oordeel van Hem, in welks
„ handen het schrikkelijk is te vallen,
„ en wiens oog de geheimste plooien
„ des harten doordringt! „ (H. BERN.)
„ In alle dingen beschouw het einde,
„ en hoe gij staan zult voor den stren-
„ gen Rechter, voor wien niets ver-
„ borgen is, die met geen geschenken
„ om te koopen is, bij wien geene ver-
„ schooningen gelden; maar die oor-
„ deelen zal naar de gerechtigheid. „
(THOM. A KEMPIS.) „ Wat heeft men
„ meer te vreezen dan te moeten ver-
„ schijnen voor den rechterstoel van
„ hiernamaals, en een vonnis te moe-
„ ten afschachten dat over de gansche
„ eeuwigheid zal beslissen, en door
„ eenen even zoo strengen als recht-
„ vaardigen Rechter zal geveld wor-
„ den ? „ (H. BERN.).

Voorbeeld.

De godvreezende abt Elias, die 70 jaren lang het heiligste leven in de woestijn geleid had, placht aan degenen, die hem tot onderwijs en stichting kwamen bezoeken, te zeggen:

„Drie dingen vrees ik, namelijk: het
„scheiden mijner ziel van het lichaam,
„het onvermijdelijk verschijnen voor
„den rechterstoel van God, en het
„oordeel dat daar over mij zal geveld
„worden.”

3° Aan de Hel.

„Gaaf weg van mij, gij vervloekten, in het
„eeuwig vuur dat bereid is voor den duivel en zijne engelen. MATTH. XXV. 41.

De Zaligmaker Jesus, mijn kind, die ons zoo teer bemint en niets anders verlangt dan zijne kinderen, voor wie Hij tot den laatsten druppel van zijn bloed vergoten heeft, bij Hem eeuwig gelukkig te zien, heeft ons een heilzamen schrik voor de zonde willen inboezemen, met te voorzeggen wat de onboetvaardige zondaren te verwachten hebben.

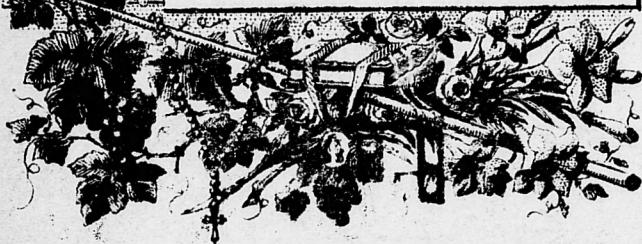
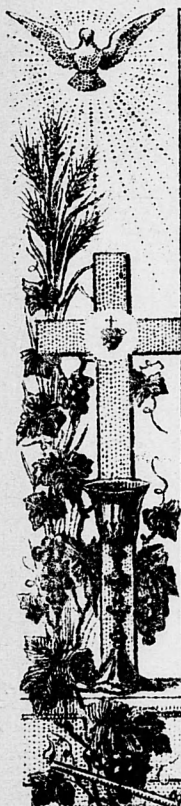
Druk daarom diep in uw hart de gedachte aan de hel en overdenk dikwijls deze heilige spreuken :

« De kinderen des rijks zullen in de
 » uiterste duisternissen geworpen
 » worden, daar zal-gevoen zijn en
 » knarsing der tanden. » (MATTH. VIII.
 12.) « Dual, o mensch ! zoo lang gij
 » leeft in de hel neder, om daar niet
 » te moeten nederdalen. wanneer gij
 » van hier zult scheiden ; want nie-
 » mand, die dezen vuurpoel voor
 » oogen heeft, zal daarin geworpen
 » worden ; maar ook niemand die
 » hem veracht en vergeet, zal diens
 » wraak ontvluchten. » (H. CHRYS).
 » Het is rechtvaardig dat hij die hier
 » nooit zonder zonde wil zijn, hierna-
 » maals nooit zonder straf zal zijn. »
 (H. GREG.) « Gelijk voor de uitverko-
 » renen het eeuwig licht der glorie
 » schittert, zoo brandt voor de verwoor-
 » penen het eeuwig vuur der smarten.
 (J. SCHMID.)

Voorbeeld.

Toen koning Lysimachus, door de
 Scyten ingesloten, en van brandenden
 dorst gekweld, zich om eenen teug
 water aan zijne vijanden overleverde,
 zuchtte hij, als zijn dorst gestild was :
 « Ach ! hoe kort was het genot, om
 » hetwelk ik mijn rijk en mijne vrij-
 » heid verloren heb ! » Zoo zullen ook

de verdoemden eeuwig zuchten : « Ach
» hoe kort waren de vreugden der
» zonden voor dewelke wij den hemel
» verloren en de eeuwige verdoemenis
» over ons getrokken hebben ! »

4° Aan den Hemel.

« Hoe liefelijk zijn uwe woningen, Heer der
» heikrachten ! Mijne ziel haakt en be-
» zwijkt van verlangen naar de voorhoven
» des Heeren, mijn hart en mijn vleesch
» springen van vreugde op tot den leven-
» den God, » (Ps. LXXXIII, 2.)

O mijn kind, wil altoos gedenken
dat indien het leven van den mensch
hier op aarde, alhoewel kort, een ge-
gedurige strijd is en eene aaneenscha-
keling van ellenden, het gevolgd zal
worden van eene eeuwige rust en
oneindige vreugde in het Vaderland.
Daarom, heb altijd het hemelsche loon
voor oogen en overdenk dikwijls bij
u zelve hetgeen hier volgt :

« Alsdan zullen de rechtvaardigen
» blinken als de zon in het rijk huns
» Vaders. » (MATTH. XIII, 23.) « En
» God zal allen traan van hunne
» oogen afwisschen, en de dood zal
» niet meer zijn ; noch rouw, noch
» geschrei, noch smart zal er meer
» zijn : want de eerste dingen zijn

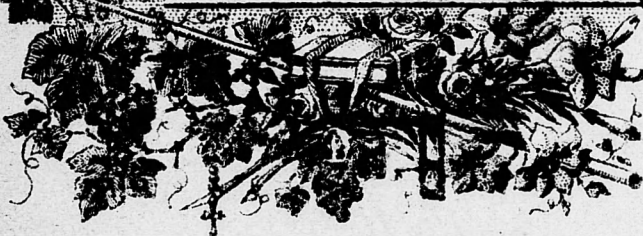

„voorbij gegaan ! „ (OPENB. VAN DEN
H. JOAN. XXI. 4) „ Hoe groot is de
„ vreugd van 't hemelrijk, waar men
„ geene vrees heeft van te sterven,
„ maar de verzekering van eeuwig te
„ leven ! „ (H. CHRYS). „ O hemelsche
„ zaligheid ! o eeuwig leven ! in u is
„ eeuwige vrede, de hoogste glorie,
„ onuitsprekelijke vreugd, een immer-
„ durend feest ! In u is er geen gisteren
„ en geen morgen, maar een eeuwig-
„ heden ! „ (H. AUG). „ Denk wat gij
„ wilt, wensch wat gij kunt ; het ge-
„ luk van daarboven overtreft al wat
„ wij kunnen denken : de eeuwigheid
„ gaat onze hoogste wenschen te bo-
„ ven. „ (H. BERN).

Voorbeeld.

Als de moeder van den H. Sympho-
rianus, hem onder de wreedste pijni-
gingen zag bezwijken, sprak zij hem
aldus toe : „ O mijn zoon, wees het
„ leven indachtig, dat u in den hemel
„ bereid is ! Zie, de Heer is daar om
„ u tot de eeuwige glorie uit te noodi-
„ gen en er naar toe te geleiden ! Laat
„ dit leven varen en een offer der mar-
„ teling worden, om het tegen een be-
„ ter en eeuwig leven te verwisselen .
„ o Dood ! o Oordeel ! o Hel ! o Hemel !

GELOOFD ZIJ JESUS-CHRISTUS! AMEN.

D. 4de MAATREGEL.

Voornemens niet vergeten.

• Gij zijt mijne vrienden, zoo gij doet wat
• ik u gebied. JOAN. xv. 14.

Het grootste getal kinderen maken op den allerschoonsten dag hunner eerste **H. Communie** voornemens welke zij aan Jesus beloven geheel hun leven indachtig te zijn.

O mijn kind ! van welke groote aangelegenheid is het, ze nooit uit 't oog te verliezen, maar getrouw dezelfde dikwijls te gedenken en ze nooit, uit welk voorwendsel het zij, van kant te zetten. Het geluk van den tijd en soms dat van de eeuwigheid kan er van afhangen.

Voorbeelden.

1° Georges X..., deed zijne studiën in een geestelijk gesticht. Hij was werkzaam, verstandig, de eerste zijner klas.

Hij deed zijne eerste H. Communie met eene diepe godsvrucht. Des anderen daags ging hij tot zijnen bestuurder zijne voornemens toonen, waaronder dit was:

„ Ik maak het voornemen van mij-
nen witten halsdoek te dragen van
mijne eerste H. Communie af tot den
dag, dat ik het ongeluk zoude heb-
ben eene zware zonde te begaan. „

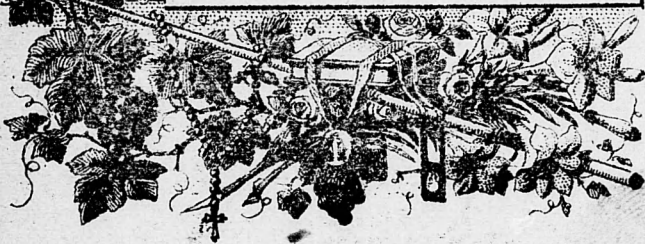
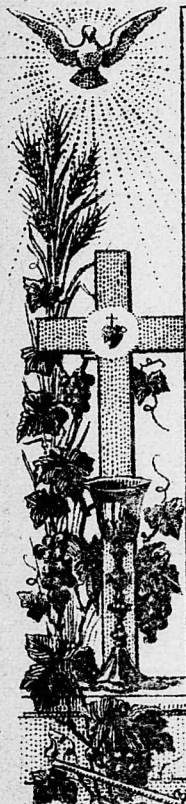
De bestuurder geheel verwonderd,
zegde hem :

„ Ik neem niet op mij, u toe te laten
zulk een vreemd voornemen te hou-
den : het is noodig dat gij er de toe-
stemming uwer moeder voor hebt. „

Toen de moeder gekomen was, legde
het kind haar en zijnen overste, zijn
voornemen zoo goed uit, dat zij hem
toelieten hetzelfde uit te voeren.

Eenige dagen later had een gezelschap
de stoutmoedigheid hem zijne witten
das af te trekken. Hij werd met klin-
kende munt betaald. Men durfde op
nieuw beginnen, maar de kloekmoedige
leerling hield stand.

Eindelijk trachtte een makker de
reden uit te vorschen van het gedrag
van Georges, doch slaagde daarin
slechts, op belofte van eeuwig stil-
zwijgen. Weldra wist geheel het col-
legie het toevertrouwd geheim!! Doch
men staakte van dan af alle plagerijen
en ieder was vol eerbied voor dien
godvreezenden scholier.

Deze ging wekelijks aan de tafel des Heeren nederknielen.

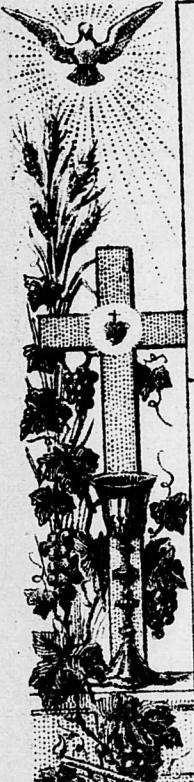
Hij had, na zware studiën, den graad van Baccalaureus bekomen. Toen in 1870 de oorlog tusschen Pruisen en Frankrijk uitbrak, was hij achttien jaren.

De christene vaderlandslievende jongeling bekwam van zijnen vader verlof zich te voegen bij de pauselijke Zouaven van den generaal Charette. Hij was nu manhaftig soldaat gelijk eertijds voorbeeldige leerling. Hij streed als een leeuw en viel zwaar gekwetst onder eenen vijandelijken kogel.

Een Aalmoezenier kwam voorbij, en bood zijnen dienst aan.

« Dank u, Mijnheer, antwoordde hem Georges, ik ben voor twee of drie » dagen te biechten en te communie » geweest; niets heb ik voor het » oogenblik dat mijn geweten be- » zwaart. Gelief enkel mij op wat » stroo te leggen en mij Ons Heer te » brengen; ik verzoek u nog naar mij- » nen ransel te gaan, waar gij een wit- » tendas, een lint en eenen rozenkrans » zult vinden; het zijn de gedachte- » nissen mijner eerste H. Communie ;

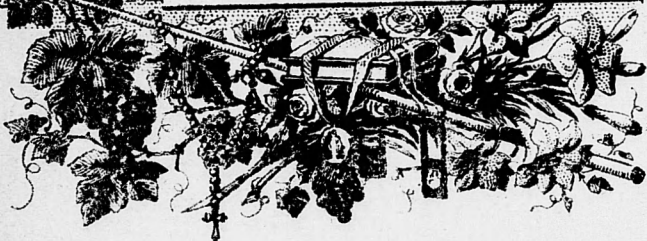

„ wees zoo goed ze mij te brengen. „
Als de almoezenier terug was, sprak
de gekwetste soldaat : „ Wil als 't u
„ belieft mij den halsdoek aandoen, „
en na de H. Teerspijs ontvangen te
hebben, ging hij voort : „ Wanneer
„ ik zal gestorven zijn, zult gij, bid ik
„ u, Mijnheer, dezen das afdoen, en
„ naar mijne moeder zenden met deze
„ woorden van mijnentwege : DAT DZ
„ HALSDOEK MIJNER EERSTE H. COMMU-
„ NIE NOOIT ANDERE VLEKKEN BEKOMEN
„ HEEFT DAN DIE VAN MIJN BLOED. GE-
„ STORT VOOR ONS ONGELLUKIG VADER-
„ LAND. „

2° Een jong kind had na zijne eerste
H. Communie het voornemen gemaakt
nooit in staat van doodsonde te gaan
slapen. Op zekeren avond, bij zijn on-
derzoek, bemerkt het in eene bijzon-
dere omstandigheid, God doodelijk
vergramd te hebben.

Wat gedaan ? 't is te laat, zijn biecht-
vader woont een uur verder, en
men moet langs een klein eenzaam
boschje. „ Ik zal morgen vroeg gaan, „
zegt het, en legt zich te bed, maar
kan niet slapen. De gedachte aan zijne
belofte vervolgt hem „ Indien ik er
„ vandaag aan te kort blijf, zal ik er

„ andere keeren ook aan te kort blij-
ven, en ik zou aldus, o mijn God
„ in uwe vijandschap kunnen leven.
„ Neen, dat mag niet zijn ! „ Het staat
op, kleed zich aan en gaat de deur uit.

De duistere nacht, de eenzame weg
verschrikken hem: het keert terug,
gaat weer te bed en begint te sla-
pen; maar die slaap is van korten
duur. Iets, zijn Engelbewaarder mis-
schien, wekt hem op, om op staanden
voet naar zijnen biechtvader te gaan.

Arm kind! hoe beweent het dan
niet den bedreven misslag, die, voor
een oogenblik van valsch vermaak,
hem zulke folteringën veroorzaakt!

Het staat weder op, neem zijn ro-
zenhoedje, stapt moedig aan, en
komt bij zijnen zielbestierder. Deze,
door die getrouwheid getroffen, geeft
hem de heilige kwijtschelding en wekt
hem op, in zijn godsdienstig en voor-
zichtig voornemen te volharden.

Het hart verlicht, gelukkig en God
dankende, keert het terug. Ontmoet
door zijne moeder, vertelt het op hare
vraag, met vreugde wat er gebeurd
was, haar verzekerd, dat het nu in
vrede ging slapen, na de vriendschap

van den goeden God terug bekomen te hebben.

Des zondags liet zijne moeder hem wat langer rusten. Zij ging hem eerst om zeven ure wekken. Maar zie! reeds tweemaal uitgenoodigd om op te staan, blijft het kind slapen. Alsdan gaat zij in de kamer, zeggend: « O! 't is bijna halfacht, schaamt ge u niet? » Geen antwoord.. zij nadert... vindt haren zoon zacht rustende, de armen kruiswijze op de borst, het aangezicht kalm en glansrijk. Zij maant hem aan... stilzwijgen!... zij schudt hem... hij was dood !!

Gelukkig! hij was verzoend met God en voorzeker naar den hemel.

MIJN KIND, VERGET NOOIT DIE VOORBEELDEN !

E. 5de MAATREGEL.

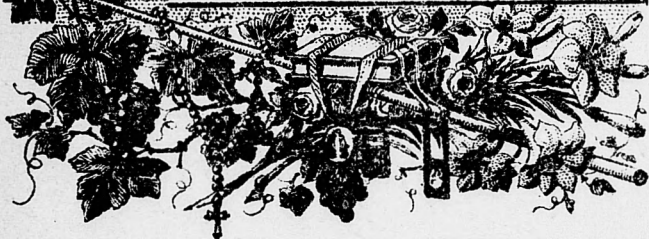
Maria beminnen.

- Ziedaar uwe Moeder - JOAN, XIX, 27.
- Een waar kind van Maria kan niet verloren gaan. - H. BERN.

« Ik ben de vreugde der rechtvaardigen en de deur langs welke de zondaren in den hemel komen, »

SPRAK O. L. V. TOT DE H. BRIGITTA.

Mijn kind, toen de H. Theresia hare

goede moeder in haar dertiende jaar verloren had, ging zij vol vertrouwen zich nederwerpen aan de voeten van een beeld van Maria, en met smeekende stem en betraande oogen, bad zij de Moeder van Jesus, toch hare Moeder te willen wezen. En zie! de Hervorster van Carmel verklaart in hare geschriften, dat Maria altoos voor haar eene minnende en goede Moeder geweest is.

Welnu! mijn kind, verkies van nu af ook, indien gij het nog niet gedaan hebt, de Allerheiligste Maagd voor uwe Moeder: blijf haar getrouw tot uwen laatsten snik, en zij zal u, tusschen de gevaren der wereld, naar den hemel geleiden waar gij van alle vijanden verlost, den eeuwigen vrede met de oneindige genoegens zult smaken door het bezit van God, dien gij onder het getal der Engelen en Heiligen, van aanschijn tot aanschijn in der eeuwigheid aanschouwen zult.

Draag daarom met kinderlijk vertrouwen het H. Scapulier van O. L. V. van Carmel, als een borstwering tegen de vurige pijlen der helsche geesten; bid den rozenkrans, om satan met dit geestelijke zwaard te ver-

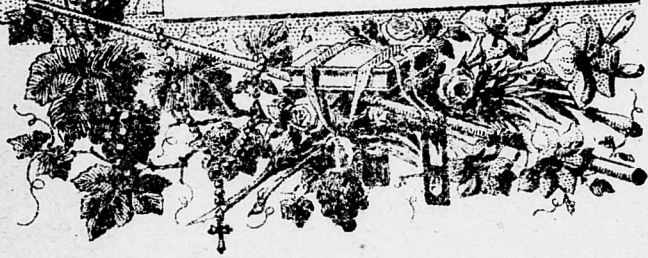

slaan ; treed in de Congregatie van O. L. V., als in eene verschansing tegen de aanvallen der booze wereld ; bid dagelijks, 's morgens en 's avonds, driemaal den Weesgegroet ter eere der Onbevleete Ontvangenis en der Smarten van Maria als een redmiddel tegen de uitlokkingen der slechte driften ; aanroep dikwijls den naam uwer beste en allermachtigste Moeder, bijzonder in de bekoringen, opdat gij braaf zoudet leven en eens heilig sterven.

Voorbeeld.

1° Een jonge dochter van 20 jaren lag op haar sterfbed, omringd van hare bloedverwanten, die in diepe droefheid gedompeld waren, verhaalt Mgr. Dupanloup.

„ Ik moest, schrijft hij, aan de zieke,
„ wie zoo veel waar geluk toelachte,
„ het uur des doods aankondigen. Maar
„ hoe groot was mijne verwondering,
„ als ik bij haar kwam. Een glimlach
„ van kalme rust en christelijke over-
„ geving stond op haar gelaat te lezen.
„ Ik kon niet nalaten haar te zeggen :
„ O mijn kind, welk een slag ! — Denkt
„ gij niet, sprak zij, met eene zachte
„ stem, dat ik naar den hemel ga ? —

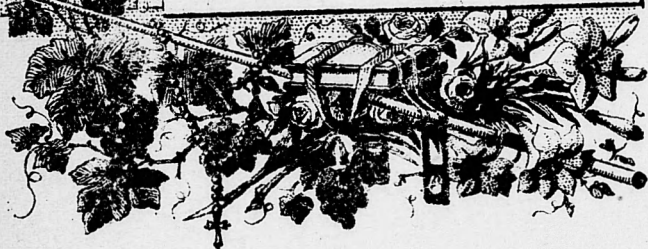
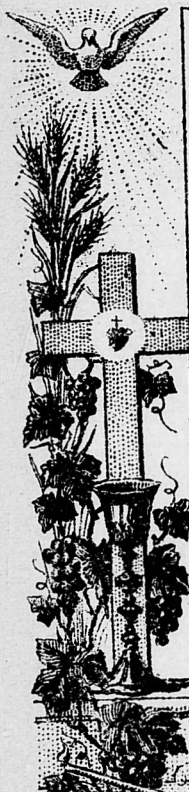
„Mijn kind, was mijn antwoord, ik
„hoop het vastelijk. — En ik, hernam
„zij, ben er zeker van — Wat geeft
„u die zekerheid? — Het is een raad,
„welken gij mij eertijds gegeven hebt.
„— Welken raad? Toen ik mijne
„eerste Communie gedaan had, zeydet
„gij ons, dagelijks het *Wees gegroet*
„goed te bidden. Ik heb dit alle dagen
„gedaan, en zelfs sedert vier jaar
„mijn rozenhoedje gebeden, en dit
„geeft mij de zekerheid van naar den
„hemel te gaan. Immers, ik kan niet
„gelooven, dat ik vier jaren lang
„vijftigmaal per dag aan de H. Maagd
„gezegd heb: *Heilige Maria, Moeder*
„*Gods*, bid voor ons, arme zonda-
„ren, nu en in het uur van onzen
„dood, en dat zij nu, als ik sterven
„ga, niet bij mij zou zijn. Zij is hier,
„ik ben er zeker van; zij bidt voor
„mij en zij is het, die mij in den he-
„mel zal geleiden. „ Kort daarna ont-
„sliep zij zachtjes in den vrede des
„Heeren.

2° Een jongeling zag den dood met
groote schreden naderen. Ongelukkig
was zijn leven in zonde voorbijgegaan.
Weldra ging hij voor het oordeel van
God verschijnen.

Op eens vertoont zich de duivel, die hem bedreigt. Verschrikt keert de jongeling zich tot het kruisbeeld, dat aan den muur hangt, biddend: *« Heer Jesus, heb medelijden met mij! »* Maar, o wonder! Christus wendt het hoofd om, en satan schiet toe om de ziel van den ellendige naar de hel te slepen. Doch de zondaar slaat zijne hand aan het Scapulier, dat op zijne borst hangt en zucht: *« Maria, Maria, help mij! »* en zie! de duivel vlucht henen.... Haastig laat de zieltogende eenen priester roepen, spreekt eene goede biecht, en sterft den dood der rechtvaardigen.

2° Adolf, een graaf uit den Elzas, had de wereld verlaten om Franciscan te worden. Hij had zeer veel godsvrucht tot de Moeder Gods. Op het einde zijner dagen, het leven, dat hij in de wereld geleid had en de strengheid van Gods oordeel overwegende, begon hij den dood te vreezen, omdat hij aan zijne eeuwige zaligheid twijfelde. Maria, die hare dienaren in hunne benauwdheid nooit vergeet, verscheen hem alsdan, vergezeld van vele Heiligen, en zegde hem deze troostvolle woorden: *« Mijn lieve Adolf, gij behoort,*

„mij toe, gij hebt u aan mij toege-
wijd, waarom wilt gij den dood
vreezen! „ Dit hoorende richtte
Maria's dienaar zich op, al zijne vrees
verdween en hij gaf zijnen geest met
onderwerping en in vollen vrede.

Mijn kind, blijf Maria getrouw, en
zij ook zal u getrouw wezen tot in den
dood, volgens het woord, dat zij aan
den H. Joannes de Deo op zijn sterfbed
zegde: „ O Joannes! onwaardig
ware het voor mij, mijne vereerders
in hun sterfuur te verlaten. „ Ja! in
u zal waar gemaakt worden hetgeen
de H. Theresia zegt: „ Maria gaat
hare stervende kinderen te gemoet en
geleidt ze naar den Hemel. „

F. 6de MAATREGEL.

**Wees altoos den dag uwer eer-
ste H. Communie indachtig.**

- „ Wie dit brood, dat het lichaam van Chris-
- „ tus is, waardig ontvangt, moet het ver-
- „ ledene afsterven en alleen voor het toe-
- „ komende leven. „ H. Aug.

Gij hebt het onuitsprekelijk geluk
gehad, mijn kind, Jesus in uwe ziel te
ontvangen, wil dat nooit vergeten,
maar toon door een leven van deugd,

dat gij liefde voor liefde aan uwen God geven zult.

De herinnering uwer eerste H. Communie moet u dus allerdierbaarst wezen!

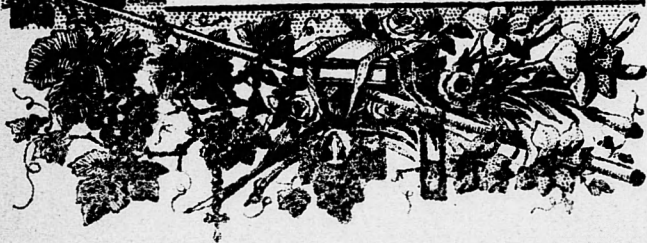
Hoe dikwijls in uw leven zal zij u van vreugde vervoeren, met blijdschap vervullen, uw hart bewegen, u de zoetste tranen van aandoening en tevredenheid doen storten, u versterken in het goed, en u, mocht gij soms van den rechten weg afdwalen, tot God met rouwhartigheid en waar leedwezen terug brengen.

GIJ MOET DUS MET DE GROOTSTE ZORGVULDIGHEID DEZE GEDACHTENIS BEWAREN.

Voorbeelden.

1° Na eene goede eerste H. Communie gedaan te hebben werd een jong meisje naar eenen winkel gezonden, waar hare godsvrucht in gevaar was. Doch zij weerstond aan de uitloksels der jonge jaren, en bleef hare christelijke plichten getrouw. Zij stierf in haar vier-en twintigste jaar.

Hare eerste voorzorg was zich tot den dood, door menigvuldige Communieën te bereiden. Zij gevoelde iedere maal eene groote vreugde, welke zij

door hare woorden deed kennen. Haar geduld in 't midden van haar lijden, was altijd even groot ; zij hield gedurig het kruisbeeld voor oogen. « *Ach ! wat ben ik gelukkig, herhaalde zij dikwijls, eene goede eerste H. Communie gedaan te hebben !... Wat doet het goed in het leven !... Welk behoedmiddel tegen de ondeugd.* »

In haren laatsten stond, verhief zij hare oogen ten hemel, en gaf haren geest, zuchtende : « *Welk een geluk ! welk een geluk !* »

2° Een jonge soldaat stond aan het doodsbed zijner beminde moeder. Zij sprak van den hemel, waar zij hem zou beminnen, met zijnen vader en zijne zuster, welke zij daár zou vinden, en voegde erbij :

« *Niet waar Georges, gij zult altijd een rechtschapen mensch, en een goed Christen blijven?* » (1)

« *O ja moeder, antwoordde ik, bitter weenende, ik beloof het u.* »
— Welnu, mijn lief kind, ziedaar dat klein koffertje... Beloof mij, het niet te openen voor gij dertig volle jaren telt. » — « *Ik beloof het u, moeder, ik zweer het !* »

(1) De jongeling doet zelf dit verhaal.

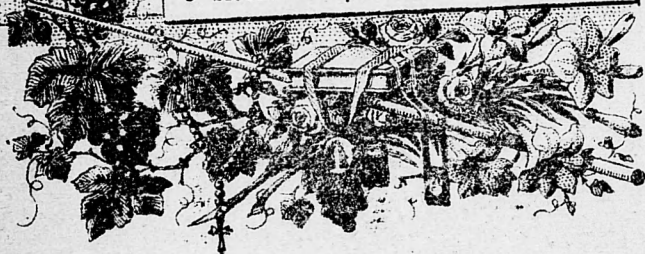
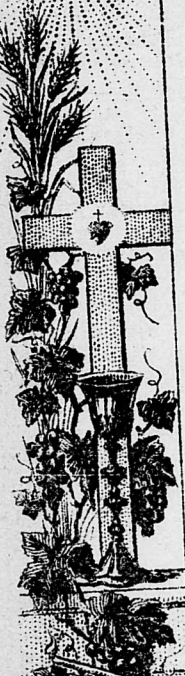

• Het waren de laatste woorden,
• die wij hier met elkander spraken,
• want weldra ontsliep mijne moeder
• zachtjes in den Heer.

• Na eenige jaren moest ik naar
• Mexico vertrekken. .. ik nam het
• koffertje, na wat aarzelen met mij
• mede.

• Helaas ! ik moet bekennen, maar
• de helft mijner beloften, aan mijne
• moeder op haar sterfbed gedaan, te
• hebben gehouden. Ik had mijn fat-
• soen wel bewaard, maar sedert
• lang aan alle christelijke plichten
• verzaakt.

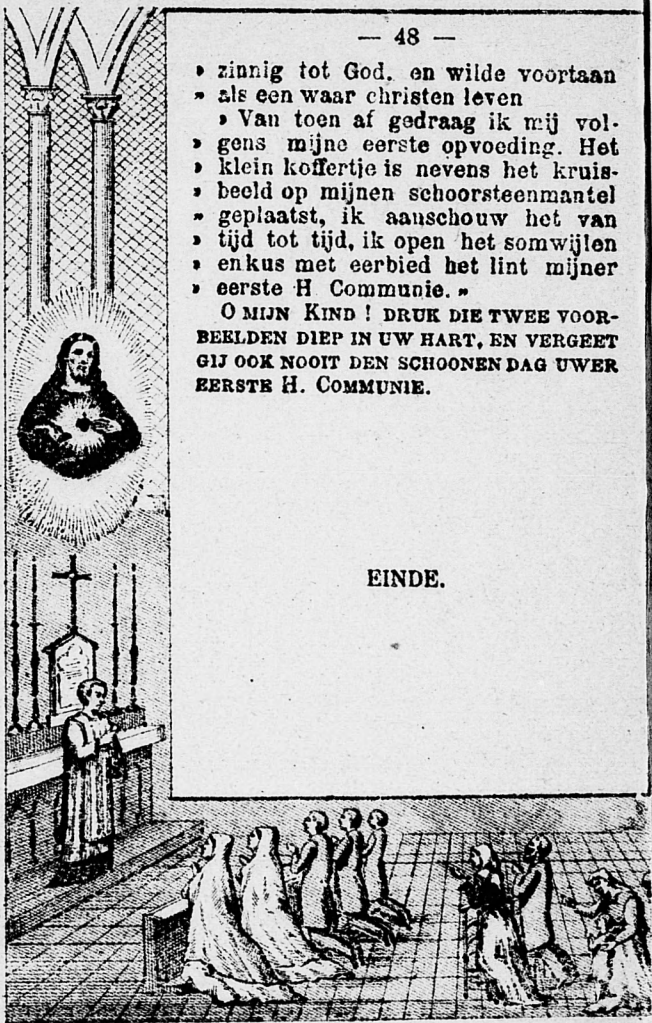
• Eindelijk kwam de laatste dag
• van mijn dertigste jaar... Ik deed
• met bevende hand het koffertje
• open... hoe groot was mijne verwon-
• dering niet, slechts een lint erin te
• vinden !... Doch ik keek nader en
• herkende het lint mijner eerste Com-
• munie. Bij dit gezicht schoten mijne
• oogen vol tranen. Ik dacht geruimen
• tijd aan mijne moeder en aan mijne
• zuster. Voor de eerste maal sedert
• lange jaren, bad ik voor hen... ik bad
• nog... ik bad voort. . en het gebed
• bracht mij aan de voeten van eenen
• biechtvader. Ik bekeerde mij recht-

- zinnig tot God, en wilde voortaan
- als een waar christen leven
- Van toen af gedraag ik mij vol-
- gens mijne eerste opvoeding. Het
- klein koffertje is nevens het kruis-
- beeld op mijnen schoorsteenmantel
- geplaatst, ik aanschouw het van
- tijd tot tijd, ik open het somwijlen
- enkus met eerbied het lint mijner
- eerste H. Communie. »

O MIJN KIND ! DRUK DIE TWEE VOOR-
BEELDEN DIEP IN UW HART, EN VERGEET
GIJ OOK NOOIT DEN SCHOONEN DAG UWER
EERSTE H. COMMUNIE.

EINDE.

aan

vol.
Het
uis-
ntel
van
len
ner

OR-
EET
VER

